

Nemáme rozdělovat, ale spojovat...

Krátce po jmenování českobudějovickým biskupem jsem se sešla s Mons. Vlastimilem Kročilem a položila mu několik otázek. Rozhovor původně vznikl pro časopis Caritas, ale protože musel být zkrácen, což byla podle mě škoda, zveřejňujeme zde celou, nekrácenou verzi.

Vážený otče biskupe, věnoval jste se někdy práci s lidmi, kteří žijí na okraji společnosti?

S bezdomovci jsem se během svého osmnáctiletého působení ve Veselí nad Lužnicí setkával takřka každý den, přicházeli a odcházeli. Často jsem s nimi vedl rozhovory, v nichž mi sdělovali své životní příběhy. Vždy si něco odnášeli, ať jídlo nebo peníze - a byli šťastní. Pro mne to byla veliká zkušenost, neboť jsem se mohl stále učit něčeho se vzdávat. Obvykle sice chtěli vždy jen něco půjčit, ale nikdy už nic nevraceli... Abych je alespoň odnaučil lhát, tak jsem jim po určité době oznámil, že peníze nepůjčuji a pokud chtějí peníze půjčit, aby se obrátili jinam. Současně jsem je upozornil, že já peníze jenom rozdávám - a zadarmo.

Pravda je, že jen velmi obtížně si na to zvykali, protože měli stále ve své mysli zakódováno, že musí něco někomu vrátet. Je zajímavé, že se tyto lidé na okraji společnosti vyskytovali podobně, jako zářící meteorit na nebeské obloze. Pravidelně a bez přestání vyzváněli u dveří fary třeba i po dobu pěti let, až jednoho dne navždy zmizeli a více se neobjevili.

Setkával jsem se mnoho let i s jednou matkou samoživitelkou, která vždy cestovala z velké dálky až do Veselí nad Lužnicí. Dvě starší děti jí byly odebrané a žily v dětském domově, přijížděla jen se svojí nejmladší dcerkou. Přijížděla vždy ráda, protože - jak sama říkávala - nikde nedostávala tolik, aby to bylo podle jejích představ. Stále hledala práci, kterou nikdy nenašla, a bylo zřejmé, že takovou malou živností jí byla i starost a péče o dítě. Kdykoliv se někde objevil s malým dítětem, každému se pohnulo srdce. Mohl jsem sledovat, jak se z té malé holčičky stala školačka. Dnes už sice také skončila v dětském domově, ale o prázdninách přijížděla se svojí matkou ukazovat vysvědčení. Je povzbudivé, že při takovém způsobu života našly víru v Boha, který pro ně zůstal velikou nadějí do budoucnosti, když třeba zvoní někde u dveří farního úřadu.

Ve Veselí nad Lužnicí jsou čtyři domy pro seniory a jeden azylový dům. Ve třech domech pro seniory jsou slouženy pravidelně bohoslužby. S odpovědnými těchto zařízení máme velmi dobré přátelské vztahy a naše duchovní pomoc je vítána. Mnoho seniorů se znovu rozpomíná na své mládí a křesťanské kořeny. I když stáří není jednoduché, jsou rádi, že toto období života mohou prožívat ve společenství lidí, kteří se mají navzájem rádi. Slavení eucharistie a vůbec přítomnost kněze je pro ně povzbuzením a oni této příležitosti hojně využívají.

Jak vypadá Vaše spolupráce s Charitou? Když jste se na ni jako kněz obracel, naplnila Vaše očekávání?

Spolupráce s Charitou ve Veselí nad Lužnicí je ve stálém dynamickém procesu rozvíjení a reagování na situace, které přicházejí. V roce 2002 Veselí n. Lužnicí zasáhly ničivé povodně, při

nichž bylo zaplaveno 450 domů, které museli jejich obyvatelé opustit. V některých domech voda dosáhla až k 2,5 metru. Tehdy jsem měl na faře po dobu šesti týdnů ubytovaných 25 lidí postižených povodněmi a 15 dobrovolníků, kteří pomáhali v okolních lokalitách.

Farníci připravovali každý den snídaně, obědy i večere přibližně pro 45 lidí, přičemž Diecézní charita hradila nákup potravin. Bylo zajímavé, že mezi dobrovolníky byli i bezdomovci, kteří se po několika měsících objevili u mých dveří a žádali o pomoc. Ti lidé využívají různé pohromy a přírodní katastrofy i k tomu, aby na jedné straně pomáhali jiným a na straně druhé nalézali alespoň na čas i nějaké vlídnější zázemí a jistotu pro život.

Při povodních bylo zničeno na třicet starých domů, které byly následně určeny k demolici. Pro seniory, kteří v nich většinou bydleli, bylo nutné najít náhradní ubytování - a proto se zrodila myšlenka vybudování Domu sv. Františka, který by spravovala Diecézní charita. Tento projekt se podařilo realizovat v roce 2005 za pomoci mnoha sponzorů ze zahraničí, především díky podpoře charitativní organizace z italského Bolzána. Při této příležitosti se započalo i s duchovní péčí ze strany zdejší farnosti.

V současné době se v objektu dokončuje nová kaple za finanční podpory pasovské diecéze. *(Slavnostní požehnání kaple provedl českobudějovický světitel biskup Mons. Pavel Posád, prezident Charity ČR, ve středu 8. 4. 2015 - pozn. redakce.)*

V prvních rozhovorech pro média jste zmínil - cituji „...mojí prioritou bude charita. Chci pomáhat lidem na okraji. Některé aktivity v tomto ohledu máme, ale jsou i jiné cesty.“

Co konkrétně jste měl na mysli?

Jsem přesvědčen, že máme mnoho nevyužitých rezerv, především v rozvíjení aktivit s dobrovolníky. Je tedy nezbytné začít lépe a kvalitněji pracovat s dotačními programy v sociální oblasti. Je možné například doprovázet znevýhodněné děti ve školách či organizovat kurzy pro lidi bez pracovních příležitostí. Představoval bych si v sociální oblasti ještě větší pružnost a vyšší profesionalitu.

Charita je součástí církve. Jaký způsob řízení mohou charity v českobudějovické diecézi očekávat od biskupství, které povedete?

Určitě se budu více zajímat o způsob a metodu sociální práce českobudějovické charity, jejímž zřizovatelem je právě biskupství. Myslím se ale nejdříve podrobně seznámit s celou strukturou řízení a personálním obsazením jednotlivých charitních zařízení v celé diecézi. Až po tomto hlubším seznámení s danou problematikou bude možné nejen hledat nové cesty, ale také rozvíjet kvalitu služeb druhým.

Pro dobrou službu v sociální a charitativní oblasti je naprosto nezbytná spolupráce s farnostmi. Komunikace mezi vedením charitních zařízení s farnostmi stojí na lidech, kteří musí mít stejný zájem a nadšení pro práci, kterou pro druhé konají. Je nutné sjednotit vize, abychom se dívali stejným směrem a v zápalu práce a starostí nepřehlédli jeden druhého.

Jaký bude první charitní projekt, kterému budete věnovat svou pozornost?

Prvním projektem, kterým hodlám pověřit paní ředitelku Mgr. Michaelu Čermákovou, bude pravděpodobně to, aby podnikla potřebné kroky k vybudování spojovací chodby mezi

Pokračování na další straně.

S emeritním biskupem Mons. Paďourem a děkanem katedrální kapituly Dr. Marešem.

Pokračování z předchozí strany.

městským domem pro seniory TEP (Terapie-Empatie-Péče) a charitním domem sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí. Papež František nás stále vyzývá, abychom se nebáli stavět mosty mezi lidmi, aby se mohli setkávat, poznávat a navzájem se obdarovávat. Oba tyto zmiňované domy stojí vedle sebe a přitom se lidé setkávají jen s velkými obtížemi. Je tedy důležité jim vyjít vstříc a umožnit, aby tento stav byl napraven a překážka byla odstraněna. Nemáme přece rozdělovat či separovat, ale spojovat. Vybudování této spojovací chodby umožní seniorům navštěvovat lékaře, chodit společně na obědy a večere, zúčastňovat se bohoslužeb a společenských akcí. Jsem přesvědčen, že paní ředitelka díky svým schopnostem a dlouholetým zkušenostem ve svém oboru najde i potřebné finanční prostředky na realizaci tohoto projektu.

Věra Michalicová, DCH

S klienty Domu pro seniory TEP ve Veselí n. L.